אלא הכא בדרבה קא מיפלגי -But rather, here they are in a dispute concerning s'רבה' reasoning.

OVERVIEW

The גמרא is discussing the ruling of ראב"י that גמרא נשבע על טענת עצמו. It is not clear what is meant by טענת עצמו. It cannot mean actually טענת עצמו without a תובע since he is a משיב since he is a שבועה since he is a אבידה. Originally רב answered that טענת עצמו refers to גמרא. The גמרא argued that by טוענו קטן there is no היוב שבועה. The גמרא answered that when רב said טוענו קטן he meant a גדול who במילי דאביו is considered a גמרא. The גמרא challenged this interpretation as well; if it is טוענו גדול then why is it considered a טענת עצמו; there is a תובע. At this point the גמרא answered אלא בדרבה קמיפלגי. It is not yet clear, however, what is meant by טענת עצמו. Is it a טענת גדול; or is it a טענת קטן? This is the מחלוקת between רש"י and תוספות, as our תוספות will explain.

The משנה in 1 מסכת שבועות states אין נשבעין אבל וכו' אבל וקטן וכו' אבל טענת ה"ש וקטן. רב resolves 2 the apparent contradiction in the משנה; that נשבעין לקטן refers to a קטן who is בא בטענת אביו. Here too there is the same מחלוקת between "רש"י and תוספות, what is the meaning of בא בטענת אביו.

- פירש בקונטרס³ לעולם בטוענו קטן ודקא קשיא לך הא אין נשבעין על טענת קטן רש"י" explained: indeed the claimant was a minor; and that which you had difficulty with, namely that if the claimant is a minor how can there be an oath; for there is no requirement to take an oath against a minor's **claim**; ⁴ the answer to that difficulty is –

- הני מילי בבא בטענת עצמו אבל בבא בטענת אביו טענה חשובה היא This rule that אין נשבעין על טענת קטן applies (only) when the קטן is coming with his own claim; however when the קטן is coming with his father's claim, then it is considered a respectable claim and a שבועה is required in order to rebut it. It is nevertheless considered טענת עצמו, since the קטן is (merely) a קטן.

מוספות anticipates a possible difficulty with this interpretation. Once we assume that we are discussing a קטן הבא בטענת אבין, why does the גמרא continue? It seems we understand

^{1 (}בסוף המשנה).

 $^{^2}$ שם מב,א.

⁴ See (end of) משנה שבועות לח,ב.

 $^{^{5}}$ שבועה understands s'בא explanation (see 'Overview') that if the בא בטענת אביו then the שבועה a שבועה מחייב.

ראב"י explains (according to רש"י) that it is necessary for the גמרא to continue; otherwise a question remains:

וכי תימא מאי טעמייהו דרבנן -

And if you will ask; what is the reason of the רבנך who maintain that he is not required to swear –

- דאין סברא לומר דסברי דאף בבא בטענת אביו לית ביה ממשא

For it is not logical to assume that the רבנן maintain that (even) when the קטך comes with his father's claim, his claim is worthless. It is assumed that the טענה חשובה also agree that קטן הבא בטענת אביו is considered a טענה חשובה, and should require a שבועה if necessary. Why do the חכמים argue and maintain that a שבועה is not required? Therefore the אבועה concludes (according to 'רש"י) –

אלא בדרבה קמיפלגי -

But rather the ראב"י and ראב"י **disagree in** the ramification of s'רבה' explanation. This concludes תוספות citation and interpretation of s'יש"י explanation.

The apparent difficulty with c''' explanation is that the גמרא סרופויוס מרופן ולמרא רש"י' explanation is that the נמרא סרופוים מענת עצמו originally refuted the idea that מענת עצמו is referring to טענת קטן and maintained that מענת עצמו (which was subsequently challenged). If the גמרא intends to restore the original interpretation of the אטענת עצמו should have said 'אלא לעולם דטענו קטן'; and go on to explain that since he is מרא הביו therefore it is a טענה חשובה. However the גמרא makes no mention of it. אורספות will now explain why רש"י, nevertheless, interpreted the גמרא in this manner, despite the apparent difficulty with this explanation.

ונראה דמשום דקרי ליה טענת עצמו דחקו להעמיד בטוענו קטן And it appears that רש"י was forced to interpret the החלוקת between ראב"י מענת אם מחלוקת by a ברייתא since the ברייתא refers to it as a טענת. A מענת עצמו משיב אבידה בידה for then he is a מענת עצמו to annot refer to a טוענו הוענו מוענו קטן in a case where he is מוענו קטן פוענת אביו בטענת אביו.

תוספות, however, rejects s"רש"י interpretation:

אבל קשה דעיקר התירוץ חסר מן הספר -

However it is difficult to accept this interpretation; for the essence of the answer (that it is a case of טענה, and since he is מענה וו it is a בא בטענת אביו it is a מענה וו בא בטענת אביו it is a מענה וו מרא is lacking in the text. The גמרא makes no mention of these ideas which רש"י is inserting into the יערוץ.

מוספות asks an additional question (which challenges s'"רש"ל assertion that a קטן who is

⁶ See 'Thinking it over' # 1.

⁷ The נשבעין maintain that even though בטענת אבין על טענת קטן נשבעין, generally (שבועת השומרים); however here (by a מעיז is a מיד אבידה for he has a כופר הכל, since בבנו מעיז, בבנו מעיז.

בטענת אביו can be מחייב a שבועה):

רעוד דבהגוזל קמא (בבא קמא דף קו,ב ושם) ממעטינן נתנו כשהוא קטן ותבעו כשהוא גדול אחל furthermore in פרק הגוזל קמא שומר there is a ברייתא which excludes the requirement for שבועה השומרים in a case where the object was given to the when the owner was a minor, and the owner demanded it back when the owner was an adult. In this situation the שומר is not liable to take the oath of the (if he claims נאנסה, etc.) -

עד שתהא תביעה ונתינה שוין בגדלות -

Unless the claim and the giving are equal that it was done by adults. This concludes the citation from the גב"ק וו גמרא continues –

-והוא הדין דמהאי קרא ממעט נתנו כשהוא גדול ותבעו כשהוא קטן אחר והוא הדין דמהאי קרא ממעט נתנו כשהוא אדול ותבעו כשהוא אפסוק we exclude the same ruling applies; that from this same פסוק we exclude the from a שומר in a case where the owner gave it to the שומר when the owner was a שומר and claimed it when the owner was a קטן will now explain what is meant by נשהוא גדול ותבעו כשהוא קטן -

דהיינו כגון שנתן לו אביו ותבעו בקטנות -

This is for instance in a case where the father gave the object to the שומר משומר (נתנו כשהוא (נתנו כשהוא משומר) and the claim was made by the son who is a ותבעו כשהוא (קטן ותבעו כשהוא היוב שבועה should apply; there is no אָדול, since there is no אָדול היוב שבועה מיעוט should apply; there is no קטן הבא בטענת היוב מחלה מיעוט position that if he is a תביעה קטן הבא בטענת מון is required. From the ב"ק וו גמרא בי"ק וו גמרא בי"ק וו גמרא מבועה מון is required. From the שבועה בי"ק וו גמרא אביו וויקס וויק

תוספות offers his interpretation:

ונראה דהכי פירושא לעולם בגדול מיירי

And it appears to תוספות that this is the explanation of the גמרא. Indeed we are discussing a case where the גדול is a גדול; as we were discussing until now –

אלא לא תימא דקרי ליה טענת עצמו משום דהודאת עצמו היא - אלא לא תימא דקרי ליה טענת עצמו משום דהודאת עצמו היא - However, you should not assume that it is called 'his own claim', because it is based on his own admission; that is not so, as the גמרא previously stated. Every מרא במקצת of מודה במקצת is based on הודאת עצמו.

אלא בדרבה קמיפלגי ולרבנן דבבנו מעיז טענת עצמו היא -**But rather** the reason it is considered טענת עצמו even though there is a claim (from an adult) against him, is because ראב"י ורבנן are arguing about ...

⁸ The ברייתא there derives it from the two כב,ו (כב,ו (משפטים (משפטים) (in משפטים), which excludes a קטן, and ברייתא (there היבא (פסוק שטון) (there רש"י explains there) that the giving and claiming are compared that in both instances the owner must be a גדול, עיי"ש.

⁹ The same היקש (mentioned in the previous footnote # 8) which requires that the נתינה (and מביעה be as a (seemingly) requires that both the נתינה and the תביעה be as a גדול (See שי"ף שי"ף).

 $^{^{10}}$ תוספות will explain shortly his interpretation of s'ברשנת answer (in שבועות אביו hat בבא בטענת אביו he is שבועה a שבועה.

Therefore **according to the רבנן** who maintain that **when the son** is making the claim, then the defendant **is brazen** enough to entirely deny the claim; that is why it is considered a **טענה עצמו.** The claim of the son is very weak since the לוה can (easily) deny it and would be פטור. The fact that the לוה admits (partially) to the claim of the son, renders it a טענה עצמו ענה of the son has no strength without the admission of the odd.

תוספות anticipates a difficulty. The reason it is considered a (לרבנן) וטענת עצמו is because the ראב"י maintain that בבנו מעיז However according to ראב"י that (even) בבנו אינו מעיז, it is not considered a טענת עצמו. Why then does פעמים שאדם נשבע that ברייתא that ברייתא ישנת עצמו it is not a תוספות $(2000)^{\circ}$? עצמו (שענת עצמו responds:

והכי קאמר רבי אלעזר בן יעקב פעמים שאדם נשבע -

And this is what ראב"י stated; that occasionally a person will swear – על מה שאתם מחשיבים טענת עצמו

on a case which you (the רבנן) consider a טענת עצמו (since you maintain that (-1)

אבל לדידי דאינו מעיז טענת אחרים היא

However according to me that a person is not מעיז (even) by a son, this type of claim is considered a claim made by others and not a טענת עצמו; therefore I maintain that in such a case he is obligated to swear.¹¹

מוספות anticipates a difficulty and forewarns it.

- ובסוף שבועת הדיינין (שבועות מב,א ושם) דתנן אבל נשבעין לקטן

And in the end of פרק שבועת הדיינין where the משנה stated, 'however there is a requirement to swear against a claim of a קטן' –

ומפרש בבא בטענת אביו ורבי אלעזר בן יעקב היא

And אבין explains the משנה that it is a case where the בא בטענת אבין is משנה and that משנה follows the view of "ראב". This concludes the citation from משנה מסכת שבועות מסכת שבועות (as 'ראב" is discussing a case of a קטן (as 'שבועה interprets it) and he is שבועה a מחייב if he is בא בטענת אביו if he is בא בטענת אביו is discussing the case of a גדול is discussing the case of a בא בטענת אביו is discussing the case of a בא בטענת אביו is discussing the case of a שבועה be is חסכות אביו (as the אבין indicates).

תוספות explains:

-

- ההוא קטן נמי לאו דווקא אלא גדול וקרי ליה קטן משום דלגבי מילי דאבוה קטן הוא The קטן of that משנה is also not specifically a regular , but rather a גדול.

¹¹ According to מענת עצמו. The אב"י and the טענת עצמו is considered מגו is considered מגו . The אב"י in order to explain that the חכמים disagree with אבר", since the מגו has a מגו . However according to תוספות the argument between מענת עצמו is whether this case (of בבנו גדול) is considered מענת עצמו ; depending if or not. The purpose of citing כדרבה is to explain why it is a מענת עצמו (according to the הכמים). All would seemingly agree, however, that בטענת עצמו there is no חיוב שבועה.

The משנה refers to him as a קטן because concerning the affairs of his father he is considered a קטן –

כדמפרש הכא -

As the גמרא explained here previously when we stated that טענת עצמו is not בטוענו קטן but rather בטוענו גדול.

תוספות points to a difficulty with his interpretation:

וקשה קצת דהוה ליה לאקשוייה ולשנויי אמתניתין דהתם כמו שמקשה על רב -And there is a slight difficulty, for the גמרא should have asked on that and answered in the same manner as it asked on כשנה ([t]here). The משנה there stated אבל נשבעין לקטן. The גמרא asks that the משנה stated previously אין נשבעין על רב. טענת ה"ש וקטן answered that בבא בטענת אביו בטענת בבא. The simple explanation of ב is that טענת אביי we are טענת קטן on a טענת (according to ראב"י) [as ראב"י maintains]. However according to תוספות who argues and maintains that we are never נשבע על טענת , we are forced to interpret what רב said בבא בטענת אביו means a גדול. The question arises, that the משנה stated נשבעין לקטן, not לגדול הבא בטענת אביו. The אמרא there should have asked this question on the משנה; and answered that the משנה really meant a גדול, however, ראב"י מילי דאביו קטן דלגבי ארי ליה קטן אווי וואמאי קרי ליה אווי ווואבי interpreted ראב"י to mean a the גמרא קטן challenged his statement until we answered that when בח said קטן he meant for גדול במילי דאביו קטן הוא. Why was not the same discussion centered on the משנה! One cannot answer that the גמרא there does ask the question and gives the answer -

דבההיא שמעתא גופה לא מקשה על המשנה אלא על רב:

For in that גמרא itself it does not ask the question on the משנה (how can the משנה state נשבעין לקטן; but rather the question was addressed (only) to ברא גמרא there only challenged s'רב' interpretation of 'ראב"; but not the interpretation of the משנה. ¹³ The question remains why did not the גמרא ask directly on the משנה?!

<u>SUMMARY</u>

רש"י maintains that a תוספות שבועה a מחייב is מחייב disagrees. רש"י therefore maintains that טענת עצמו is a טענת אביו and it is considered טענת עצמו since he is a קטן, while תוספות maintains that טענת עצמו is a טענת עצמו (לרבנן) and it is considered a (בבנו מעיז since טענת עצמו (לרבנן).

THINKING IT OVER

 $^{^{12}}$ See אליהו רבה (see, however, מהרש"ל).

¹³ It may be possible that it is only a קצת קשה, since it is רב who interprets the משנה בבא בטענת אביו. It is also who interprets האב"י. The גמרא may have regarded it as a duplicity to repeat the questions twice; once on רב's and again on his interpretation of . ראב"י Once we asked and explained רב's interpretation of משנה as well. ראב"י it is self understood that it applies to the משנה

- 1. תוספות says that 14 ממשא ביו לית ביה בטענת בבא בטענת דסברי דאף בבא לומר סברא לומר לית ממשא מטענת קטן לית maintain that הבנן שענת קטן לית לית, then why do they say that he is not required to swear for he is a משיב אבידה, they could have simply said משיב אבידה?!
- 2. What are the relative advantages (and disadvantages) of s'י"י and תוספות and interpretations?

_

¹⁴ See footnote #6.